

Erwin Koeman:

‘Wendy doet nu de dingen die wij allemaal doen’

Voetbaltrainer Erwin Koeman en zijn vrouw Emmy zijn de trotse ouders van Wendy (22) en Len (24).

Tot haar dertiende heeft Wendy met enige regelmaat epileptische aanvallen. Bovendien heeft ze een lichte hersenbeschadiging. Erwin: ‘Natuurlijk heb je altijd wat meer zorgen om een kind dat iets heeft. Maar we zijn vrij nuchter. Ze is een kind als ieder ander.’

Toen onze dochter Wendy anderhalf was, kreeg ze koortsstuipen. Dat was verschrikkelijk eng”. Aan het woord is voetbaltrainer en voormalig Oranjespeler Erwin Koeman. “Ze viel dan weg, haar ogen draaiden, ze maakte verkrampte bewegingen, verstijfde helemaal. Je weet je geen raad op zo’n moment, je denkt dat je kind doodgaat. Het is zó ingrijpend. Zeker omdat ze nog zo klein was. Zo’n aanval duurde maar een seconde of dertig, maar het leek wel een kwartier. Het was echt schrikken. En dat bleef zo. De vijftiende aanval was net zo eng als de eerste. Het went nooit.”

HELM OP IN DE KLAS

“Mijn vrouw Emmy heeft medicijnen gestuurd en zij vertrouwde de koortsstuipen van Wendy niet. Ze bleven maar aanhouden, zelfs als ze géén koorts had. Uiteindelijk zijn we rond haar vijfde jaar bij een specialist terechtgekomen. Na wat tests kregen we al snel een diagnose: epilepsie. Voor ons was het een opluchting om te weten wat er aan de hand was. Wendy kreeg medicijnen om de aanvallen te onderdrukken. Al was het voor haar niet altijd makkelijk om die te moeten nemen, zeker toen ze nog klein was. Pas toen ze later op een speciale school kwam met meer kinderen met epilepsie, begon ze in te zien hoe belangrijk haar medicijnen voor haar waren.

Sommige kinderen waren er erger aan toe en moesten bijvoorbeeld permanent een helm op in de klas omdat ze wel tien keer per dag op de grond vielen. Wendy heeft zich vanaf dat moment heel goed gerealiseerd dat die medicijnen belangrijk voor haar waren. Eigenlijk was het daarna nooit meer een probleem voor haar.”

MEP UITDELEN

“Wendy heeft op een reguliere school in groep 1 en 2 gezeten, maar al vrij snel werd duidelijk dat ze een lichte hersenbeschadiging had. Ze had moeite met leren. Vooral begrijpend lezen en rekenen waren moeilijk voor haar. En ook praten ging in het begin wat moeizaam. Een goede volzin maken, lukte haar niet altijd. Dat was voor haar wel frustrerend. Zeker als dat haar grote broer wel makkelijk afging en zij niet uit haar woorden kon komen. Dan wilde ze wel eens een mep uitdelen... Maar ja, welke broer en zus hebben nooit een keer mot? Nu zijn ze gelukkig de beste maatjes hoor!

Vanaf groep 3 ging Wendy naar een speciale school, De Berkenschutse in Heeze. Daar zaten meer kinderen met epilepsie maar ook met andere aandoeningen. Daar is ze geweldig opgevangen. En wij trouwens ook. Zes jaar lang werd ze ‘s ochtends met een busje opgehaald en ‘s middags weer thuisgebracht. Dat was in het begin wel moeilijk, om haar in dat busje weg te zien gaan. Maar die school heeft zoveel zorgen bij ons weggenomen. Wendy kreeg heel veel aandacht, maar ook wij als ouders werden goed op de hoogte gehouden van haar vorderingen. We zijn ontzettend blij geweest met die school. Ik denk dat we mede daardoor goed met de situatie hebben kunnen omgaan. Natuurlijk heb je altijd wat meer zorgen om een kind dat iets heeft. Maar we zijn vrij nuchter. Wendy is een kind als ieder ander.”

LAATSTE AANVAL

“Toen Wendy dertien was, gingen we met z’n vieren skiën. Op de allerlaatste dag kreeg ze weer een aanval. Ik denk achteraf dat alle indrukken van die vakantie gewoon net iets te veel waren voor haar want ze kreeg wel vaker aanvallen als ze moe was. Niet lang daarna kreeg ze allerlei onverklaarbare vlekken op

haar armen en benen. Ze heeft toen zelfs een beenmergpunctie gehad om te kijken of ze leukemie had. Gelukkig was dat niet het geval. Het bleek een auto-immuunziekte waarbij haar eigen lichaam haar bloedplaatjes aanviel. Ze werd met prednison behandeld. De specialist adviseerde ons om haar te laten stoppen met de epilepsie medicijnen die ze al zoveel jaren slikte. Ze had niet veel aanvallen meer gelukkig, ongeveer om de paar maanden één keer. En ze was op dat moment al twee jaar aanvalsvrij. We besloten te stoppen en ze heeft geen aanval meer gehad. Sinds die tijd gaat het met Wendy beter en beter. Ze werd ook alerter. Ze heeft zich vooral de laatste jaren enorm ontwikkeld. Na De Berkenschutse is ze naar een praktijkcollege gegaan in Eindhoven. Een school voor kinderen met leerproblemen. Daar heeft ze het ook echt naar haar zin gehad. Door de situatie van Wendy maak je andere keuzes in je leven. Pas toen Wendy een jaar of achttien en al lang aanvalsvrij was, besloten mijn vrouw en ik dat ik een trainerschap kon aannemen in het buitenland. Ik heb toen twee jaar in Hongarije gezeten. En nu zit ik in Engeland, samen met mijn broer Ronald bij Southampton. Mijn vrouw pendelt heen en weer. Soms is Wendy dan een week of twee alleen thuis, maar dat gaat prima.”

DAMESELF TAL

“Inmiddels werkt ze bij Prins Heerlijk in Tilburg. Een horeca-opleiding voor mensen met een lichte leerhandicap. Drie dagen per week werken, één dag per week theorie. Ze zit nu in het tweede jaar. Ze is ook echt iemand voor de dienstverlening. Ze is zo sociaal. En zeer gedisciplineerd. Altijd op tijd, ziet er altijd keurig uit. En haar agenda is overvol. Dat was vroeger al zo. Buiten spelen met vriendjes, altijd onderweg. En dan voetbalt ze ook nog eens fanatiek. Van haar tiende tot haar achttiende heeft ze met de jongens meegespeeld, en daarna is ze bij het dameselftal gaan voetballen. Dit jaar heeft ze zelfs een nieuw dameselftal mede opgericht. Dat doet ze ook allemaal.

Een enkele keer groeien kinderen over hun epilepsie heen. Dit was bij Wendy gelukkig het geval. En de gevolgen die zijn achtergebleven

‘Alles wat ik graag doe, kan ik nu gewoon’

Wendy Koeman: “Het is best gek, maar ik weet zelf eigenlijk niets meer van die aanvallen. Ik weet alleen dat mijn moeder het wel eens zag aankomen en me dan op de bank legde. Ik heb nu ook nergens meer last van. Ik heb dan een lichte hersenbeschadiging, maar daar merk ik zelf niets van. Ik denk er niet bij na en ik doe gewoon wat ik wil. En alles wat ik nu graag doe - mijn werk in de horeca en voetballen bijvoorbeeld - dat kan ik ook gewoon. Met mijn vader heb ik altijd een hele goede band gehad. Nu woont hij in Engeland en komt hij eens per maand een weekend thuis, en soms gaan wij naar hem toe. Ik zie hem dus niet zo heel veel. Maar dat is ook weer niet zo erg. Ik ben zelf ook bijna nooit thuis. Ik heb het veel te druk met alle leuke dingen die op mijn pad komen. En ik wil niks missen!”

zijn zo minimaal dat je daar nauwelijks iets van merkt. Wendy doet de dingen die wij allemaal doen, en dat doet ze al jaren. Ze heeft onlangs haar rijbewijs gehaald. Daarvoor moest ze wel een doktersverklaring hebben, maar die kreeg ze zonder problemen. Ze wordt met de dag zelfstandiger. Ik denk dat ze er over een jaar of twee klaar voor is om, net als haar broer, op zichzelf te gaan wonen. Ik heb er alle vertrouwen in!”

Erwin Koeman is ambassadeur van het Epilepsiefonds. Meer informatie: www.epilepsiefonds.nl